

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Chronologiae Veteris Testamenti Accvratvm Examen
Augustißimæ, Invictissimæq[ue] Domui Austriacæ
Dicatvm**

Philippi, Henricus

Coloniae Agrippinae, 1637

22. Quoto anno ætatis Thare natus sit Abraham. ibid.q.8.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64340)

QVÆSTIO VIII.

Quoto anno Thare natus sit Abraham.

Quidam
putant
anno 70.

1. Quidam Abrahamum Thare septuagenario natum autumant. Ita Hebræi in Seder Olam, Iosephus, 1. Antiq. 6. Pererius & Cornelius Gen. 11. & 12. Suarius 3. p. q. 1. art. ult. Azor lib. 6. moral. cap. 58. Petavius lib. 9. cap. 18. Genebrardus, & turmatim tum alij, tum in primis sectarij, vt Scaliger, Caluifius, Bucholcerus, Alstedius, Funccius, Chytræus, Origanus, probat ex scriptura Gen. 11. v. 26. *Vixit Thare septuaginta annis, & genuit Abram & Nachor, & Aran:* quibus verbis asserunt Moysen clarè indicare, quod Thare septuagenarius Abrahamum genuerit, atque ita per hunc annum septuagesimum Thare Moyses voluerit sacram Chronologiam continuare, quæ alioquin, inquit, esset incerta & dubia, imo falsa, si non septuagesimo, sed centesimo trigesimo anno Thare, natus foret Abrahamus, 2. Cum oraculo diuino accipisset Abraham sibi nasciturum filium dixit: *putasne centenario nascetur filius, & septuagenaria pariet?* Gen. 17. v. 17. Non habuisset causam hoc dicendi, si natus fuisset anno patris sui centesimo trigesimo.

Alii anno
130. idq;
probabilius.

2. Sunt tamen alij, qui censent Abrahamum anno patris sui 130. exacto natum esse. Ita Tornicellus & Salianus ad annum mundi 2039. Sanctius in cap. 7. A. & A. post. Barradius tom. 1. Concordiæ Euang. lib. 8. cap. 9. Pontacus in Chron. Eusebij Merzilla paraphrasi in Pentateuchum, Lyra, Caietanus, Bonfrerius, in Genesin, Naclantus libro aeternorum Christi & de annis 3. ætatis mundi. Theodoretus apud Lipomanum, & disertè Procopius Gazæus in cap. 12. Gen. Mihi inquit elucescere satis superq; videtur, Tharam genuisse Abrahamum, non instante anno 70. sed eo perfectè completo. Nec etiam continuo, vbi ille annus finem accepit, natus est Abraham, sed demum centesimo trigesimo Tharæ. Eadem est doctrina S. Chrysof. vt paulo post ostendam: cui subscribunt è sectarijs Nicolaus Reimarus, Beroaldus, Temporarius, Tremellius, Bruchtonius, Pavvel, qui in hanc sententiam trahit, si Dijs placet, Lutherum & Caluinum. Ad huius sententiæ declarationem quidam Sacræ scripturæ verba, considerandi sunt. 1. *Vixit Thare septuaginta annis, & genuit Abram & Nachor & Aran* Gen. 11. v. 26. 2. *Tulit itaq; Thare Abram filium suum, & Loth filium Haran, filium filij sui, & Sarai nurum suam, vxorem Abraham filij sui, & educit eos de Chaldaeorum, vt venit in terram Chanaan, veneruntq; vsque Haran, & habitauerunt ibi. Et facti sunt dies Thare. ducentorum quinque annorum & mortuus est in Haran.* ib. v. 31. & 32. 3. *Septuaginta quinque annorum erat Abram, cum egrederetur de Haran.* Gen. 12. v. 4. 4. *Tunc exiit de terra Chaldaeorum, & habitauit in Charran, & inde postquam mortuus*

mortuus est pater eius transtulit illum (Abrahamum) in terram istam, in qua vos habitatis, & non dedit illi hereditatem &c. cum non haberet filium. Act. 7. v. 4. & 5.

3. Ex hisce tribus postremis locis Abrahamum anno 130. Thare genitum probari potest. Nam teste S. Stephano in Act. Apost. Deo duce, & imperante Abram in Chananitidem venit: & tunc erat 75. annorum teste Moyse loco citato, cum paulo ante dixisset Thare obiisse in Haran. Tolle 75. de annis 205. vitæ Thare: remanebunt 130. quos Thare ante Abrahamum exegerat.

4. Respondent prioris sententiæ auctores Abrahamum sæpius Charris *Obiectio* in Chananitidem profectum. *Primò* quidem, cum esset 75. annorum, & Thare haberet 134. ætatis annos: atque huius profectiois Moysem in Gen. meminisse: sed ibi non obleruat temporis ordinem, dum Thare obitus, ante illam primam profectioem narratur. *Secundò*, annis 60. ab hac migratione translatis, cum sub parentis obitum Abrahamus Charras rediisset, indeque rursus se in terram Chanaan referret: atque de hac profectioe locutum S. Stephanum existimant. Verum hæc responsio plures Abrahami transmigrations, ex Haran, in terram Chanaan gratis excogitat, idque ex eo, quod præsumat, quasi centum, id quod est in controuersia, nempe Abrahamum esse natum Thare septuagenario. Amo reclamare videtur S. Stephanus Act. 7. v. 5. cum ait Abrahamo non fuisse filium, quando Thare mortuo Deus Abrahamum transtulit in Terram promissionis. Alludit enim S. Stephanus illo versu quinto, ad vers. 7. cap. 12. Geneleos, atque ita de eadem profectioe loquitur, de qua Moyse loco isto Geneleos. 2. Reclamat apertè S. Chrysostomus hom. 31. in Genesin, ubi multis in hanc rem allatis disertè asserit Abrahamum Charris, non ante euocatum à Deo, quam Thare obiisset. Quod & homilia 36. inculcat. Vnde clarè patet, ex huius S. Doctoris sententia Abrahamum non nisi semel ex Haran, idque parente iam mortuo migrasse. Et sic aduersarij non solum migrationes sine sufficienti ratione multiplicant, sed & temporis prolepsin gratis excogitant, in ijs, quæ Moyse, de morte Thare, & Abrahami in Chananaã aduentu narrauit. Quod verò dicunt *1. Pet. 2. 15* non conuenire illi profectioe de qua Moyse in Genesi meminuit, nescio quo iure id asserant. Siquidem vt supra monui, *1. Pet. 2. 15* nihil aliud significat, quam aliquem mutato domicilio, ad nouas sedes occupandas inducere, siue transferre. Quod factum scribitur illo cap. 12. Gen. eo prorsus modo, quo mutatis sedibus homines domicilium aliud transferre solent, secum ducentes familiam, & rem familiarem totam. Tulit Sarai uxorem suam, & Loth filium fratris sui, vnuersamq; familiam, quam possederant, & animas quas fecerant in Haran, & egressi sunt, vt irent, in terram Chanaan. Cum autem auctore Deo hæc fecerit Abraham, verè ac propriè de hac migratione dici potest, quod Deus tunc illum *1. Pet. 2. 15*, hoc est migrare fecerit, siue transtulerit in terram Chanaan.

N

5. Re-

Arg. 3.

5. Reclamant tertio, quæ deinceps in Genesi narrantur à Moyse, tum illo cap. 12. tum sequentibus, & indicant Abrahamum, annos 75. natum è Charan sic digressum esse ut nunquam eo se & familiam suam retulerit, imò neque per nuncios lógo temporis spatio videatur quicquam cum cognatis, qui vel Charris, vel in Vr Chaldæorum degebant habuisse commercij. Nam ut bene cum Torniello aduertit Sallianus, quando Abraham descendit de monte, in quo filium immolaturus erat, ex Mesopotamia nuncium accepit, Melcham peperisse fratri suo Nachori, octo filios, Romam cõcubinam quatuor. Erat autem eo tempore Abraham circiter 125. annorum. Vnde colligunt isti authores Abrahamum cum esset 75. annorum, non reliquisse parentem in Haran superstitem: cum enim læpius saltem per nuncios reuississet, & citius de tam secunda Melchæ sobole certior factus fuisset. His addit Bonferrius Gen. 11. v. 26. Si Abraham anno ætatis suæ 135. Charras redijt, quid ni tunc potius nuptias inter Isaac annos iam 45. natum & Rebeccam conciliaffet, quàm post quinque annos magis impendijs, eo seruum ea de causa ablegaret? Cur seruus de rebus Domini sui, de eius opulentiâ, de filio ex Sara suscepto (Gen. 24. v. 35.) quasi de rebus ignotis loquitur, si ante paucos annos Abraham eos inuiderat? Respondet non modo, illud nimis otiosè quæri, hanc præ posteræ curiositatis enucleatam diligentiam meritò prudentibus viris ludibrium debere. Satis est nobis, inquit, Abrahamum anno patris lxx. natum esse, testatum in scripturis legi. Verum hæc verba sunt & principij, ut dicitur peticio. Nam ut Semum anno parentis 500. natum in Scriptura legimus, sicut Abrahamum 70. Quomodo autem tam de Semo, quam de Abrahamo scriptura intelligenda sit, hoc vero est quod varijs discursibus

Replicæ

Ad replicam

inquirunt Chronologi, cū id scriptura non explicet expressis & apertis verbis.

Arg. 4.

6. Confirmatur hæc sententia 1. ex eo, quod sit plana & facilis, ac sine apertis contradictionibus, omnem propositæ quæstionis difficultatem penitus exhauriat, nullamq; ne in speciem quidem, in sacris literis dissonantiam relinquat, ut testatur Pererius, lib. 16. in Gen. disp. 13. Quæ meo iudicio causa fuit, cur hanc sententiã paucis expediuerit, & minimè contemnendam monuerit Augustinus. Cõtraria autem opinio, quæ sine probatione supponit Abrahamum parente septuagenario natū, intricatissimos ac penè indissolubiles difficultatis

Arg. 5.

nodos habet, ut oēs fatentur. Confirmatur 2. ex eo, quod ut q. 4. de clarat. Sara credatur esse filia Aran, quæ non nisi decennio iunior Abrahamo fuit. Voluit quidem Hebræi Saran octenni patreculo natam: sed non est facile creditum, eam ætatē liberorū procreationi aptam fuisse. Isaac non ante quadragensimum ætatis annum elocata est Rebecca. Iacob septuagesimū annū ante suas nuptias superarar. Cõfirmant aliqui tertio ex S. Paulo Heb. 11. v. 15. vbi cum dixisset Abrahamum, Isaac, Iacob, Saram fuisse peregrinos & hospites super terram ad dicitur

Arg. 6.
sed in scriptura

si quidem illius meminissent, de qua exiuerant: habebant utique tempus reuer-
tendi. Sed hæc ratio non videtur efficax.

7. Primo aduersæ partis argumento principium peti videtur: hic enim quæ-
ritur, utrum ex eo, quod Moyse dicat, vixisse Thare 70. annos & genuisse A-
bram, Nachor, Aran, velit significare, tres istos illo anno natos; an verò solum
Abrahamum; reliquos duos annis præcedentibus, aut sequentibus. An fortè Aran
prius, natum, Abrahamum illo anno, Nachorem postea? An deniq; nihil aliud
intenderit Moyse, quàm indicare istos tres fuisse fratres, & oēs genitos, cum iam
Thare esset vt minimum 70. annorum, cum tamen alij Patriarchæ post Arphaxad,
Gen. 11. recensiti circa annum trigessimum suorum parentum nati dicantur.
In hæc enim licet diuersissimas interpretationes sacer contextus distrahi posse
videtur. Abrahamum illo anno 70. vel solum, ante alios, vel cum reliquis duo-
bus natum non arbitror: si præsertim Sara fuit Aran filia, vt ex dictis patet. Si
dixeris prædictis verbis significari Aran & Nachorem iam antea natos fuisse:
Abrahamum verò isto anno in lucem prodijisse; quæret quispiam vnde hanc in-
terpretationem habeas? deinde an simili modo similem phrasin de Sem, Cham
& Iapheth interpreteris. Ego verò arbitror planum & genuinum illorum ver-
borum sensum esse, Thare prius 70. annos vixisse, tum successu temporis istos
tres genuisse: quo autem ordine, quo præcisè anno singuli procreati fuerint,
aliunde inquirendum.

8. Nego vero ex hac interpretatione Chronologiam turbari: hæc enim ab
Arphaxad ad Abrahamum, non deducitur per annum 70. Thare; sed per an-
num 205. de quo Gen. 11. in fine, iuncto initio cap. 12. Cum enim ibi Moyse di-
xisset Thare è viuis excessisse, cum esset 205. annorum, mox versu 4. cap. 12. sub-
dit Abrahamum fuisse 75. annorum, quando patre vita functo in Chanaan cõ-
cedebat, vt explicat S. Stephanus Act. 7. v. 4. Non igitur Moyse incertam hoc
loco Chronologiam reliquit, tantum abest vt falsam tradat; quantumuis ab
anno 70. Thare, Abrahami natalem separemus. Imò sicut Moyse explicuit
annorum seriem, signando natalem Arphaxad biennio post diluuium, quam
intricaram reliquerat, ortum Sem, Cham & Iapheth ad annum 500. Noe refe-
rendo: ita ex eo quod annum 75. Abrahamæ adiungat ad 205. Thare, satis decla-
rasse videtur, quod obscurè dixerat, narrando Thare vixisse 70. annos, tum
Abram, Nachor, & Aran genuisse.

9. Iure autem sacer contextus hæc trium istorum Thare filiorum meminit,
quia ex Aran Sara, ex Nachor Rebecca descendit: atque adeo Israelitæ, totum
genus suum ex hisce tribus fratribus trahunt; paternum ab Abrahamo: ma-
ternum ex Nachor & Aran. Nec tacere debuit Moyse annum 70. Thare:
Thare: quia cum reliqui Patriarchæ post diluuium nati circa annum

*Adi rati-
onem i. o-
pinionu.
Quo sensu
dicitur quod
Thare 70.
annorum
genuerit.*

*4. Sensus
esse possunt
prima
fronse.*

*Sensus pro-
babilior.*

*Responsio
ad obiectionem.*

*Cur scri-
ptura me-
minerit
Aran &
Nachor.*

ætatis suæ 30. filios hoc cap. recensitos genuissent: attamen Thare non nisi post annum 70. genuit Abram, Nachor, Aran, quod discrimen iure merito notandum erat, quamuis inde series annorum non deducatur.

Ad 2.

10. Ad 2. argumentum respondet Salius Abrahamum non solum suam senectutem initio admirationis considerasse, sed etiam corpus suum emortuū, imò & Saræ de qua agebatur conditionem, quæ & senexerat, & semper sterilis fuerat; postea verò cum in spem, contra spem, omiſſa naturalium impedimentorum consideratione credidisset, eum diuinitus vigorem accepit, ut non solum ex Sara Isaacum, sed ex Cethura etiam post multos annos prolem copiosam susciperet. Gen. 25. v. 2. Hinc de Sara Apostolus Hebr. 11. v. 11. *Fide & ipsa Sara sterilis, virtutem in conceptionem seminis accepit etiam præter tempus ætatis.* Adde Menochius, ex admiratione natam istam interrogationem Abrahamæ: *Si dubitasset, inquit, à Domino reprehensus fuisset.* S. Hieronymus tamen & S. Chrysoſt. eum dubitasse censent.

Aran fuit
senior A
bramo.

Cur Abrã
fratribus
suis præpo-
natur.

11. Ex dictis colligitur 1. Aran fuisse Abrahamo seniore: siquidem Sara siue Iescha non nisi decennio iunior erat Abrahamo. 2. Non idcirco Abrahamum ante suos fratres Aran & Nachor nominari, quod primus eorum natus fuerit, sed quod dignitatis excellentia præcesserit, sicut ob similem rationem Isaac præponitur Ismaëli. Gen. 25. v. 9. Iacobus fratri suo Esau, Malach. 1. v. 3. progenies Iudæ prius commemoratur, quam fratrum eius. 1. Paral. 4. v. 1. Idem suis fratribus anteponitur Apoc. 7. ver. 1. licet ordine nascendi, quartus fuerit. Ita S. August. loc. c. Lyranus Genes. 11. Tostatus ib. q. 19. & c. 3. Ex verbis Sacre Scripturæ Gen. 11. v. 26. solum haberi Tharã fuisse prius septuagenarium, quam Abram, Nachor, Aran nascerentur, ut in simili de Noë ex multorum sententia dixi, qui cum esset 600. annorum, dicitur genuisse Sem, Cham, Iapheth.

QVÆSTIO IX.

Quoto anno post diluuium natus sit Abram.

1. Opinio.

1. Notat Pererius ex supputatione Eusebij à diluuiò ad Abraham centos annos 1720. in alijs tamen exemplaribus, & pluribus in locis notatur tantum 942. S. Augustinus 16. ciuit. 10. putat 1072. Isidorus 5. Etym. cap. vii. 942. ex computo Iosephi exurgunt 993. Quicquid autem sit de varijs hæc de sententijs, annorum numerus, qui hoc temporis interuallo effluerunt colligitur ex annis, quos habebant Patriarchæ, quando filios in Scriptura nominatos susceperunt. Septuaginta prout iam ordinariè apud eos legimus dant Sem annos 2. Arphaxad 135. Cainan 130. Salæ 130. Heber 134. Phaleg 130. Ragau 134. Saru